

عجله و شتابزدگی در تکفیر اشخاص حرام است!

تتبع و نگارش :

الحاج امین الدین « سعیدی - سعید افغانی »
مدیر مطالعات ستراتیژیک افغان و مسؤل
مرکز کلتوری د حق لاره - جرمنی

شخص مسلمان برای اصدار حکم تکفیر بر شخص دیگر نباید عجله نماید. شرع ظاهر رامی بیند و بر قلبها الله تعالی آگاه است.

از دین رحمت و رهنما نباید دین ارباب و ارباب و ترس ساخت. با این کار نمی توان دین ما را در قلبها داخل کرد. برعکس سبب نفرت و طغیان شده و این کار از جمله گناه کبیره میباشد. شخصیکه از اسلامش یقین حاصل شده با شک نمی توان اسلام را از وی سلب نمود. و لازمست شروط تکفیر پدید آمده باشند و موانع آن برطرف شده باشد که در ذیل به بررسی آن می پردازیم :
وظیفه مسلمان این است که دیگران را با بصیرت و آگاهی به سوی الله تعالی و دین اسلام دعوت کند، و به کسی امر نشده که در مورد نهانی های مردم و ما فی ضمیر شان حکم غیابی صادر کند. از نهان و ضمیر و قلوب انسانها بجزذات پروردگار کسی دیگری اطلاع ندارد .

پس هرکس که شهادتین را با زبان بگوید « **اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا عبده و رسوله** » و به مقتضیات آن عمل کند در ظاهر به اسلام و مسلمان بودنش حکم می شود و مادامی که حرفی یا عملی را انجام نداده که او را از دایره اسلام خارج کند. درین صورت هم اجرای عمل کفری ممکن قصدی و ممکن از نادانی باشد که باید از طرف مرجع ذیصلاح اسلامی در مورد تحقیق لازم و کار تنویری لازم صورت گیرد تا ساده، اسان و با عجله حکم به تکفیر کرد. این نه درایت، نه فهم درست و نه به مصلحت و نه هم مطابق مطالبات شرع است . جایز نیست در چنین حالت حکم تکفیر کنیم. در قرآن عظیم الشان و سنت نبوی صلی الله علیه وسلم هدیای روشن در زمینه وجود دارند و سلف صالح این امت بر آن اجماع کرده اند :

1- از ابن عمر رضی الله عنهما روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: « **أَيُّمَا امْرِئٍ قَالَ لِأَخِيهِ يَا كَافِرٌ فَقَدْ بَاءَ بِهَا أَحَدُهُمَا إِنْ كَانَ كَمَا قَالَ وَإِلَّا رَجَعَتْ عَلَيْهِ** » (هرگاه شخصی به برادرش بگوید ای کافر قطعاً این کلمه به یکی از آن دو برمی گردد اگر آن گونه که گفت، باشد، کافر است و گرنه این کلمه به خود گوینده آن برمی گردد .)

2- از ابوذر رضی الله عنه روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم می فرماید: « **مَنْ دَعَا رَجُلًا بِالْكَفْرِ أَوْ قَالَ عَدُوَّ اللَّهِ وَلَيْسَ كَذَلِكَ إِلَّا حَارَ عَلَيْهِ** » « هر کس به شخصی برچسب کفر بزند یا به او بگوید ای دشمن الله و او آن گونه نباشد (که او می گوید) جز این نیست که این کلمه به خود او برمی گردد».

در احادیث که در فوق از آن یاد اوری بعمل آوردیم کسی که کلمه کفر را بر برادر مسلمانش بدون دلیل اطلاق کند به شدت تهدید شده است و از این که بر الله بدون علم سخن بگوید شدیداً برحذر شده است.

امام احمد حنبل رحمه الله می گوید:

«همانا قبول کردن، حرام کردن، پاداش و عذاب و تکفیر و فاسق کردن حق الله و رسولش است و کسی حق چنین حکمی را ندارد و بر مردم واجب است که آن چه الله و رسولش واجب کرده اند، بپذیرند و آن چه که الله و رسولش حرام کرده اند حرام بدانند و آن چه الله و رسولش خبر داده اند تصدیق کنند».

از آیات قران عظیم الشان و احادیث نبوی و کلام سلف صالح که مختصراً بدان اشاره شد: برای ما چنین رهنمود را بدست میدهد که:

که اصدار حکم تکفیر از احکام شرعی بوده که حکم آن به قرآن و سنت پیامبر صلی الله علیه وسلم برمی گردد و منهج سلف صالح نیز همین است و جایز نیست برای کسی با اجتهاد و یا ظن و گمان خود یا تنها به حکم عقل خود کسی را تکفیر نمایم.

بر مسلمان واجب است که در این مورد بدون علم و آگاهی و دلیل از قرآن و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم سخن نگوید زیرا که وارد کردن و یا خارج کردن کسی از دایره اسلام از بزرگترین امور دین است و در این مورد همانند سایر موارد دین، الله و رسول برای ما کافی است پس در کل حکم در این مورد از آشکارترین احکام دین است و بر ما واجب است که از الله و رسولش پیروی کنیم و از بدعت گذاری دوری گزینیم.

در سیستم جزایی اسلام بر کسی ادعای بدون شواهد غیر قابل انکار مثبتی کردن و به ظن و گمان متزلزل انرا بنا دادن مستحق جزای حد قذف میگردد که مسلمان باید از آن دوری جوید.

درین میان زنده کردن گذشته که شخص مرده و الله تعالی سوال و جواب را در مورد خواهد داشت و ما درین عصر خود را قاضی ان گذشته سازیم که مختوم شخص برای ما معلوم نیست و یا ارتکاب عمل نا جایز را به علت عدم درک درست فهم اسلامی کرده باشد و ما مستقیم به تکفیر کس برویم امر مجاز شرعی نیست و از ان باید جداً اجتناب کرد. **والله اعلم بالصواب**